

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9CoCsp/46/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2719200313
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2719200313.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holič a sudkýň: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. S., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom Q. XX, o zaplatenie 2.877,45 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 7Csp/13/2019-232 zo dňa 18.02.2020, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanej sa voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým odsekom výroku žalobu zamietol a druhým odsekom výroku žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 až 4, § 524 ods. 1 a 2, § 39 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Vecne argumentoval tým, že v obsahu samotnej žaloby žalobca uvádza postúpenie pohľadávky a že listom z 24.01.2017 SLSP, a.s. vypovedala žalovanej zmluvu. Žalobca tvrdenie o vypovedaní zmluvy preukázal listom z 24.01.2017, v ktorom bola vyhlásená aj mimoriadna splatnosť a výzva na zaplatenie. Nakoľko žalobca nepredložil dôkaz preukazujúci, že by bol výpoveď zo zmluvy a výzvu na zaplatenie dal aspoň na poštovú prepravu, súd si ustálil, že žalobca nepreukázal výpoveď od zmluvy. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 2.877,45 eur s príslušenstvom, ktorá suma podľa žalobcu predstavovala rozdiel debetných a kreditných operácií na účet žalovanej. Žalobca odvodzoval svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore od Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 21.05.2018 s SLSP, a. s., ktorú zmluvu o postúpení pohľadávok považoval za platnú. Splnenie podmienky vyzvať žalovanú na splatenie dlžnej sumy pred postúpením pohľadávky žalobca preukazoval výzvou SLSP, a. s. zo dňa 23.01.2018, ktorou vyzval na zaplatenie dlžnej sumy. Na tejto listine je uvedený síce dátum 23.01.2018, ale žalobca nepreukázal, či bola predmetná výzva aspoň daná na poštovú prepravu (pr. Doložením „riadneho“ podacieho poštového hárka) a to je aj dôvod, pre ktorý súd výzvu nepovažuje za „písomnú výzvu dlžníkovi podľa 92 ods. 8 zákona o bankách“. Listinu žalobcom označovanú ako poštový hárok, dôkaz o zaslaní výzvy na zaplatenie žalovanej, súd vyhodnotil za nedostatočnú z dôvodov, že nejde o doložený poštový hárok, lebo nie je opatrený ani len pečiatkou príslušnej pošty. Taktiež je to len zväčšený obsah z inej listiny, pritom z listiny nevyplýva ani len adresát, ktorému bola listina určená. Súd sa snažil vyhnúť prílišnému formalizmu, ale aspoň skutočnosť o existencii poštového hárku je povinnosťou žalobcu preukázať, pričom v konaní sa mu to i napriek výzve súdu (priamo výzvou žalobcu na 1.

pojednávani) nepodarilo. Súd k tomuto záveru dospel preto, lebo žalobca neunesol dôkazné bremeno, kedy bola žalovaná bankou vyzvaná na zaplatenie a či to bolo pred postúpením pohľadávky. Žalobca ani nepreukázal svoje tvrdenie, že SLSP, a. s. vypovedala zmluvu so žalovanou pred postúpením pohľadávky (pr. doložením podacieho poštového hárka), preto súd na tvrdenie o výpovedi zo zmluvy ani neprihliadal.

3. V súdenom spore žalobca uzavrel dňa 21.05.2018 (na čl. 30 spisu) Zmluvu o postúpení pohľadávok s obchodnou spoločnosťou SLSP, a. s. V zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov môže banka (postupca) v prejednávanej veci postúpiť svoju pohľadávku voči klientovi (odporcovi), ak je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke a to aj napriek písomnej výzve banky. V konaní však nebolo preukázané, že by obchodná spoločnosť SLSP, a. s. vyzvala pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok písomne žalovanú na splnenie omeškaných splátok poskytnutého úveru, táto skutočnosť nevyplývala ani z obsahu spisu. Vychádzajúc z uvedených skutočností tak dospel súd k záveru, že neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky z obchodnej spoločnosti SLSP, a. s. na žalobcu. Takéto postúpenie pohľadávky je tak neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorou je existencia písomnej výzvy banky klientovi na plnenie peňažného záväzku, s ktorou je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že návrh je potrebné zamietnuť pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie. Súd návrhu vyhovie len vtedy, ak navrhovateľ preukáže, že má subjektívne právo na plnenie od odporcu uplatnené v konaní. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom aktívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorý ale v konaní nevystupuje ako žalobca. O takýto prípad išlo aj v prejednávanej veci, keď súd dospel k záveru, že postúpenie pohľadávky uplatnenej žalobou bolo neplatné. Práve nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu mal vecný dopad na výsledok sporu v podobe vydania meritórneho rozhodnutia, ktorým súd žalobu voči žalovanému zamietol. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z § 255 ods. 1 C.s.p., § 262 ods. 1 C.s.p. V konaní bola úspešnou žalovaná, ktorá si však trovy konania neuplatnila ani jej z obsahu spisu žiadne nevyplývali, preto jej súd nepriznal nárok na náhradu trov konania.

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorým navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť, alternatívne zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca si v predmetnom konaní uplatnil nárok zo Zmluvy o kontokorentnom úvere (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej žalovaná čerpala prostredníctvom platobnej karty peňažné prostriedky v celkovej sume 53.631,61 eur (debetné operácie) a na splatenie úveru uhradila sumu 49.243,44 eur (kreditné operácie), pričom rozdiel týchto debetných a kreditných operácií na účte žalovanej ku dňu ukončenia Zmluvy (výzva zo dňa 24.01.2017) predstavoval sumu 4.388,17 eur. Podanou žalobou sa však žalobca domáhal len úhrady časti postúpenej pohľadávky, t.j. istiny vo výške 2.877,45 eur. Žalobca sa preto nestotožňuje s právnym posúdením súdu, z ktorého vyplýva, že žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitímovaným, nakoľko žalobca má za to, že súdu predložil všetky relevantné dôkazy k preukázaniu dôvodnosti svojho nároku a jeho uplatneniu na súde v súlade so zákonom. Z vykonaných dôkazov v súdnom konaní jednoznačne vyplýva, že v Zmluve absentovala medzi postupcom a žalovanou dohoda o plnení v splátkach, na čo súd vo svojom napadnutom rozhodnutí neprihliadol a touto skutočnosťou sa už ďalej nezaoberal. V rámci uvedeného preto žalobca poukazuje na skutočnosť, že posudzovaný druh spotrebiteľského úveru je špecifickým bankovým produktom, na základe ktorého žalovaná čerpala peňažné prostriedky (debetné operácie), ktoré však bola povinná vrátiť formou vkladov na účet (kreditné operácie). V Zmluve bol zároveň určený konečný termín splatnosti úveru, avšak v súlade s čl. III. Zmluvy sa trvanie Zmluvy predlžovalo vždy o dobu jedného roka, pokiaľ dlžník veriteľovi neoznámil, že na predĺžení doby trvania Zmluvy netrvá. Je preto možné uzavrieť, že termín konečnej splatnosti kontokorentného úveru v zmysle vyššie uvedeného nebol jednoznačne určený, a preto je žalobca názoru, že postupca si sám stanovil čas povinnosti pre vyplatenie dlhu dlžníčkou, a to zaslaním jej výzvy zo dňa 24.01.2017, ako aj výzvy zo dňa 23.01.2018 s podacím hárkom preukazujúcim jej odoslanie, v ktorých dlžníčku vyzval na splnenie dlhu v zmysle ust. § 563 OZ. V

súlade s ust. § 563 OZ, preto došlo predmetnými výzvami k uplatneniu si svojho práva, keď od dlžníčky požadoval splatenie dlhu, nakoľko v čase trvania dlhu nebol dohodnutý čas jeho úplného splatenia a až touto výzvou pôvodný veriteľ určil splatnosť predmetného záväzku žalovanej.

5. Konajúci súd v odôvodnení svojho napadnutého rozhodnutia v bode 26. a 28. uviedol, že povinnosťou postupcu bolo pred postúpením pohľadávky písomne vyzvať žalovanú na splatenie peňažného záväzku a preukázať doručenie takejto výzvy žalovanému ako zákonnému predpokladu pre spôsobilé postúpenie pohľadávky podľa ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB. Súd teda skúmal, či pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so zaplatením svojho záväzku viac ako 90 dní, pričom dospel k záveru, že k preukázaniu týchto skutočností nedošlo. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá. V konaní bolo preukázané, že žalovaná bola v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (výzva na úhradu zo dňa 24.01.2017 a zo dňa 23.01.2018, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až ku dňu 21.05.2018), a zároveň bolo preukázané, že žalovaná bola postupcom opakovane vyzvaná na úhradu dlžnej sumy a to okrem iných výziev aj Výzvou označenou ako „Výpoveď zmluvy“ zo dňa 24.01.2017, Výzvou zo dňa 23.01.2018, ku ktorej žalobca pripojil kópiu podacieho hárku, ktorá preukazovala odoslanie tejto výzvy žalovanej v súlade s teóriou dôjdenia. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na to, že v konaní tvrdil a tvrdí, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní (od okamihu, kedy prestala svoj záväzok splácať spôsobom, akým si to s postupcom dojednala v Zmluve) a zároveň bola postupcom opakovane vyzvaná na úhradu peňažného záväzku, pričom doručenie predmetných výziev žalovaná v konaní nijakým spôsobom nepoprela. Zároveň je podľa názoru žalobcu preukázané, že predmetná výzva zo dňa 23.01.2018 sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej a postupca splnil svoju zákonnú povinnosť podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB. Aj napriek skutočnosti, že žalobca k výzve zo dňa 23.01.2018 pripojil dôkaz preukazujúci, že predmetná výzva bola daná na poštovú prepravu (doložením podacieho poštového hárku), súd v odôvodnení svojho napadnutého rozhodnutia v bode 25. uzavrel, že predložený podací poštový hárok o zaslaní výzvy nemá dostatočnú dôkaznú silu. S uvedeným názorom súdu sa žalobca absolútne nestotožňuje, nakoľko má za to, že poštový podací hárok obsahuje všetky potrebné údaje na identifikáciu adresáta, pošty, ktorá podanie prijala, číslo podacieho hárku, ako aj identifikačné číslo odoslanej zásielky, t.j. RE952818642SK. Žalobca má preto v tejto súvislosti za to, že súd sa nevyhol prílišnému formalizmu a arbitrárnosti pri posudzovaní predloženého dôkazu o odoslaní zásielky. Na základe uvedeného považuje žalobca odôvodnenie súdneho rozhodnutia za nepreskúmateľné, čím súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca má za to, že pri doručení písomností žalovanému sa aplikuje teória dôjdenia. V tomto prípade sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomností obsahujúcej právny úkon. Účinnosť adresovaného právneho úkonu v režime OZ predpokladá, že prejav vôle dôjde adresátovi, t. j. dostane sa do sféry jeho dispozície, pričom už týmto okamihom začína úkon pôsobiť voči druhej strane. Rozumie sa ním objektívna možnosť neprítomnej osoby oboznámiť sa s jej adresovaným právny úkonom. Z hľadiska prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Odvolateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 15.01.2004, sp. zn. 32 Odo 442/2003

6. Keďže skutkové tvrdenia žalobcu neboli protistranou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky i napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, podporne poukazujúc na uznesenia Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/124/2018 zo dňa 04.12.2018. Žalobca taktiež zdôrazňuje, že žalovaná sa vo veci žiadnym relevantným spôsobom nevyjadrila a nepredložila žiadne dôkazy alebo tvrdenia spochybňujúce nárok žalobcu. Procesná pasivita žalovanej v konaní sa prejavuje tým, že si neplní základné povinnosti sporovej strany a nakoľko žalovaná predmetné skutočnosti nijakým spôsobom nerozporovala, žalobca má za to, že je nutné tieto skutočnosti považovať za nesporné. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi nesporne preukázané, že žalovaná

bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čí len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB.

7. Žalobca v súvislosti s aplikáciou ust. § 92 ods. 8 ZoB na prejednávany prípad poukazuje (ako opakovane poukazoval aj v konaní pred súdom prvej inštancie, s čím sa však súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku ničím nevysporiadal) na čl. 18 bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého: „Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky.“ Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchylnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany (postupca a žalovaná) si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v bode 18.14 Všeobecných obchodných podmienok. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdnom prípade odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB. Na tomto mieste si žalobca dovoľuje dať do pozornosti aj skutočnosť, že dojednanie vzájomných práv a povinností bankou s jej klientom odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB bolo opakovane vystavené súdnej kontrole zo strany vyšších súdnych autorít, poukazujúc na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017, sp. zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016, sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016. Obdobný právny záver bol vyslovený aj v uznesení Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016, rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.08.2016, uznesení Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/147/2017 zo dňa 10.01.2018 a uznesení Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/57/2017 zo dňa 08.02.2018. Žalobca záverom poukazuje aj na skutočnosť, že v konaní opakovane poukazoval na to, žalovaná a postupca si v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB dojednali vzájomné práva a povinnosti odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB, avšak súd uvedenú argumentáciu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia prakticky odignoroval a nezaujal k nej žiadne stanovisko. Je samozrejmé, že súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky otázky, ktoré boli stranami sporu nastolené v konaní, avšak s ohľadom na rozhodnutia Krajských súdov Slovenskej republiky, ktoré žalobca na podporu svojej argumentácie doložil bolo podľa názoru žalobcu povinnosťou súdu vysporiadať sa s otázkou, z akého dôvodu neprihliadol na zákonom dovolené dojednanie vzájomných práv a povinností odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB a prelomil tak zmluvnú slobodu strán sporu (resp. postupcu a žalovanej). V nadväznosti na uvedené žalobca zastáva názor, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľné a navyše absolútne nerešpektujúce skutkový stav veci, kedy sa súd jednoducho „odmietol“ zaoberať odchylným dojednaním práv a povinností zmluvných strán od ust. § 92 ods. 8 ZoB, ktoré zmluvným stranám dovoľuje samotný ZoB vo svojom ust. § 89 ods. 1. Súd takýmto postupom odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom a porušil žalobcove právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

8. Žalobca si záverom dovoľuje uviesť, že má za to, že „ochrana spotrebiteľa“, ktorú sa napadnutým rozhodnutím zrejme snažil dosiahnuť súd, je v konečnom dôsledku takou ochranou, ktorá spotrebiteľov poškodzuje. Zamietnutie žaloby pre nepreukázanie platného postúpenia pohľadávky pre spotrebiteľov znamená, že síce nie sú nútení podrobiť sa nútenému výkonu súdneho rozhodnutia, avšak prakticky sa dostávajú do stavu právnej neistoty vo vzťahu k tomu, kto je ich veriteľom a komu teda majú svoj dlh vlastne splniť, aby dosiahli napr. výmaz z úverového registra. Postupca totiž naďalej zastáva názor, že postupoval v prísnom súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB (aj súd v napadnutom rozhodnutí uvádza, že postup podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB nebol podľa jeho názoru preukázaný, čo však samo o sebe neznamená, že tento postup nebol postupcom dodržaný) a zmluva o postúpení pohľadávky nebola výrokom súdneho rozhodnutia nikdy vyhlásená za neplatnú, v dôsledku čoho na ňu ako na neplatnú ani nemožno nazerať. Žalobca zostane veriteľom žalovanej aj v prípade, ak sa súdne rozhodnutie, ktorým súd zamietol žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu stane právoplatným, nakoľko táto pohľadávka na neho bola postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, ktorá nebola nikdy výrokom súdneho rozhodnutia určená ako absolútne neplatná, čím nie je dôvod na vrátenie pohľadávky

postupcovi. Žalobca naopak - pri rešpektovaní názoru súdu ohľadom postúpenia pohľadávky - je síce veriteľom spotrebiteľa (keďže zmluva o postúpení nebola výrokom vyhlásená za absolútne neplatnú), avšak nemal by od neho titulom dlhu prijať žiadne ďalšie plnenia, nakoľko by sa vystavil riziku súdneho konania a posúdenia, že koná v rozpore s odbornou starostlivosťou, pokiaľ má vedomosť o zamietnutí žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie a napriek tomu prijal plnenia titulom pohľadávky, ktorej postúpenie je sporné. Ak by mal preto spotrebiteľ záujem dobrovoľne splniť svoj dlh (nakoľko napr. chce plniť záväzky, k splneniu ktorých sa zaviazal, resp. by chcel napr. dosiahnuť výmaz z úverového registra, etc.), tak dôsledkom napadnutého rozhodnutia sa dostáva do situácie absolútnej právnej neistoty, nakoľko v reálnej praxi nevie komu má plniť, keďže obaja domnelí veritelia (postupca a žalobca) sa z pochopiteľných vyššie uvedených dôvodov zdráhajú takto poskytnuté plnenie titulom dlhu prijať, aby sa nevystavili riziku prijatia bezdôvodného obohatenia a konania v rozpore s odbornou starostlivosťou. Z uvedeného dôvodu považuje žalobca napadnuté rozhodnutie za len veľmi zdanlivo ochraňujúce spotrebiteľa (v rovine zamietnutia žaloby), nakoľko v skutočnosti môže byť spotrebiteľ v konečnom dôsledku uvedeným rozhodnutím zo strany súdu poškodený.

9. Žalovaná odvolanie nepodala, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadřila.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (akt. § 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na príp. vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

11. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správny skutkový záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil a preto sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

12. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania bolo tu posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

13. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil v dôsledku nesprávnej aplikácie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Odvolací súd sa s týmto názorom žalobcu nestotožnil.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že SLSP, a.s. ako právnická osoba uzatvorila so žalovanou dňa 20.02.2008 zmluvu o poskytnutí balíka produktov a služieb pre Fyzické osoby v zmysle Obchodného zákonníka a poskytol žalovanej bankové produkty v kombinácii Balíka EXTRA PLUS, konkrétne išlo o poskytnutie povoleného prečerpania po splnení podmienok uvedených v Obchodných podmienkach banky pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom. SLSP, a.s. listom z 24.01.2017 vypovedala žalovanej zmluvu, na základe ktorej jej poskytla povolené prečerpanie k konkrétnemu číslu účtu. Oznámila výšku pohľadávky 4.235,35 eur ku dňu vyhotovenia tejto výpovede. V rámci výpovede zo zmluvy SLSP, a. s. vyhlásila mimoriadnu splatnosť pri výpovednej dobe 2 mesiacov plynúcej od

prvého dňa mesiaca nasledujúceho po doručení tejto výpovede. Žalovaná neuhradila vyčerpanú sumu v určenej lehote, dostala sa do omeškania.

15. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 21.05.2018 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej len „SLSP, a.s.“) a žalobcom ako postupníkom bola na žalobcu postúpená okrem iného i pohľadávka voči žalovanej. Z obsahu špecifikácie odovzdanej pohľadávky súd zistil, že suma istiny 2.877,45 eur a ďalšie údaje sa viažu k číslu účtu 5128770592. Z obsahu oznámenia SLSP, a.s. o postúpení pohľadávky z 21.05.2018 (na čl. 30 spisu) mal súd preukázané, že v oznámení sa uvádza ako číslo účtu, kam majú žalovaná splatiť dlžnú sumu. Listom z 04.06.2018 zaslala SLSP, a. s. žalovanej „opravené“ oznámenie o postúpení pohľadávky s výzvou na úhradu dlžnej sumy na konkrétne uvedené číslo postupníkovi.

16. Predmetom konania je pohľadávka, ktorej zaplata sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a.s.) zo zmluvy, ktorú tento uzavrel so žalovaným, bolo preto potrebné, aby v prvom rade preukázal svoju aktívnu legitímáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa. Zo spisu vyplýva, že na preukázanie svojej aktívnej legitímácie súdu prvej inštancie predložil kópiu zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.05.2018 uzavretú medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s., a spoločnosťou EOS KSI Slovensko, a.s. teda žalobcom. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

17. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len zákon o bankách), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

18. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, po doručení výzvy dlžníkovi, za podmienok stanovených v zákone o bankách, alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne

od nej odstúpiť, v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. Banka túto možnosť v danom prípade zrejme nevyužila a žalobcoví postúpila pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. aby zmluvný vzťah zanikol inak (výpoveďou, odstúpením). Pokiaľ ale nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou alebo odstúpením od zmluvy, nie je možné urobiť záver o tom, že by predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný. Splaťnými do tej doby sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bola žalovaná v omeškaní.

19. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Pokiaľ teda banka postúpila predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcoví, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách. Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti), banka nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 23.10.2015 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor so zákonom). Obdobne rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/26/2017: „Podmienky podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona o bankách za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úprava má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ)“.

20. Podľa názoru odvolacieho súdu úpravou § 92 ods. 8 (predtým 7) mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie by banku malo motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postúpila pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

21. Ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. zákona o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. zákona o bankách). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom-postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom-postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni už citované ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v § 525 Občianskeho zákonníka ani prípadné

oznámenie postupcu v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení.

22. Z už uvedeného potom vyplýva, že na rozpor postúpenia s § 525 Občianskeho zákonníka, ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, prihliada súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 132 ods. 1 CSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. I keď pre platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách podľa odvolacieho súdu nevyplýva podmienka jej splatnosti, predmetné zákonné ustanovenie ale vyžaduje predchádzajúcu písomnú výzvu banky na splnenie si povinnosti dlžníkom. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že banka klienta (dlžníka) pred postúpením písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie už len týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.

23. Pokiaľ ide o posudzovanie plynutia lehoty 90 dní omeškania dlžníka, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp.zn. 1 Cdo 147/2017, ktoré bolo podkladom aj pre prijatie zjednocujúceho stanoviska R 60/2018, podľa ktorého rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku.

24. V danom prípade zo spisu nevyplýva, že by žalobca preukázal, že v čase, kedy mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a.s., voči žalovanej naňho dňa 21.05.2018 postúpená, boli podmienky postúpenia podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách splnené. Teda žalobca nepreukázal, že jeho právny predchodca pred postúpením pohľadávky vyzval žalovaného na splnenie jeho záväzku (§ 92 ods. 8 zákona o bankách vyžaduje, aby bol žalovaný na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere vyzvaný) a poskytol mu lehotu 90 dní na splnenie dlhu. Žalobca síce preukázal existenciu výzvy zo dňa 23.01.2018, nepreukázal však jej odoslanie a ani doručenie, a teda nepreukázal, či bola zachovaná lehota 90 dní omeškania pred postúpením pohľadávky. Žalobca teda nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie.

25. Podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (20.02.2008) banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné pri každom obchode požadovať preukázanie totožnosti klienta okrem obchodov uvedených v odseku 4; pri každom obchode je klient povinný vyhovieť každej takejto žiadosti banky alebo pobočky zahraničnej banky. Vykonávanie obchodu so zachovaním anonymity klienta banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné odmietnuť.

26. Podľa § 89 ods. 1 posledná veta zákona o bankách v znení účinnom od 10.6.2013 banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1.

27. Právna úprava ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o bankách, na ktorú sa žalobca v podanom odvolaní odvoláva, nebola účinná v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy. Preto ani účastníci zmluvy uzatvorenej dňa 20.02.2008 nemali možnosť upraviť si postupovanie pohľadávok (súčasných i budúcich) odchylné od vtedy účinného a platného zákona o bankách (§ 92 ods. 8 zákona o bankách). Odvolací súd sa teda nemohol stotožniť s odvolacou argumentáciou žalobcu, v ktorej odkazoval na možnosť odchylné úpravy postúpenia od ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

28. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vo zamietol žalobu žalobcu, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd po vysporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou odvolateľa, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku vo veci samej, vrátane správneho závislého výroku o náhrade trov konania (nenapadnutého odvolaním) potvrdil.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nebolo preukázané, že by jej nejaké trovy odvolacieho konania vznikli.

30. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).